Lieta Nr.1A29022317/1-0111-18/21
ECLI:LV:RLPT:2018:0129.1A29022317.2.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2018.gada 29.janvārī

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas tiesnese L.Podoļska
ar tiesas sēžu sekretāri V.Stomu
atklātā tiesas sēdē izskatot administratīvā pārkāpuma lietu /pers. A/, personas kods /personas kods/ (turpmāk - iesniedzēja) sūdzībā par Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes (turpmāk - iestāde) 2017.gada 26.oktobra lēmumu Nr.RPP-17-4184-ls,

konstatēja

2017.gada 16.septembrī Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes inspektors S.Gedaminskis sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu Nr.512282769 par to, ka 2017.gada 16.septembrī plkst.06.22 transportlīdzeklis OPEL, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/ bija novietots stāvēšanai /adrese/, ārpus ceļa vai tā paplašinājuma, tādejādi neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu 114.punktā noteiktās prasības, par ko paredzēta atbildības Latvijas APK 149.^{10}panta devītajā daļā, un transportlīdzekļa īpašniekam (valdītājam) uzlikts naudas sods 30 EUR apmērā.

Protokolu-lēmumu Nr.512282769 iesniedzēja pārsūdzēja un ar iestādes 2017.gada 26.oktobra lēmumu Nr.RPP-17-4184-ls atstāts negrozīts 2017.gada 16.septembra protokols-lēmums Nr.512282769.

2017.gada 9.novembrī Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā saņemta iesniedzēja sūdzība par iestādes 2017.gada 26.oktobra lēmumu Nr. RPP-17-4184-ls.

Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas tiesneses 2017.gada 13.novembra lēmumu sūdzība pieņemta.

Sūdzībā iesniedzēja norāda, ka 2017.gada 16.septembrī aptuveni plkst.00.30 ieradās /adrese/ un secināja, ka pie mājas nav brīvu vietu, kur novietot automašīnu stāvēšanai. Tāpēc nolēma automašīnu novietot stāvēšanai uz laukuma, kas klāts ar betona flīzēm, pie /adrese/. Laukums sākotnēji bija paredzēts veļas žāvēšanai, tam ir betona plātņu segums. Tagad laukums nepilda savas funkcijas, jo ir demontētas veļas žāvēšanas sastatnes un tas stāv tukšs. Vadoties pēc CSN 141.panta, daudzdzīvokļu namu pagalmos autovadītāji drīkst novietot automašīnas stāvēšanai vietās, kur tās netraucē gājēju un automašīnu kustībai, ja nav vietas automašīnu novietošanai tam paredzētajā vietā. Iesniedzējas automašīna netraucēja ne gājēju pārvietošanos, ne automašīnu kustību.

Iesniedzēja uzskata, ka ir sodīta nepamatoti un lūdz atcelt uzlikto sodu.

2018.gada 5.janvārī tiesā saņemti iestādes pilnvarotā pārstāvja /pers. B/ paskaidrojumi, kuros norādīts, ka no lietā esošajiem materiāliem – fotoattēliem un administratīvā pārkāpuma protokola viennozīmīgi konstatēts, ka 2017.gada 16.septembrī /adrese/, transportlīdzeklis Opel Astra Sports Tourer ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/, tika novietots stāvēšanai ārpus brauktuves vai tās paplašinājuma. Par šo pārkāpumu tika pieņemts lēmums par administratīvā soda uzlikšanu.

Iestādes pārstāvis norāda, ka atbilstoši tiesu praksei jau iepriekš atzīts, ka ņemot vērā CSN 13.nodaļā noteikto dzīvojamās zonas būtību, dzīvojamās zonas pagalmos ietvertais īpašais regulējums ir atzīstams par papildus nosacījumu vispārīgām apstāšanās un stāvēšanas prasībām, kas noteiktas CSN 11.nodaļā, nevis kā vispārīgo prasību izslēdzošs nosacījums. Tādejādi dzīvojamās zonās ir jāievēro gan vispārīgie CSN 11.nodaļā noteiktie stāvēšanas un apstāšanās noteikumi, gan papildus arī CSN 13.nodaļā noteiktais (Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2017.gada 8.maija spriedums lietā Nr.130063316). Tāpat arī tiesu praksē iepriekš paustās atziņas norāda, ka dzīvojamā zonā jāievēro gan CSN 11.nodaļā noteiktie stāvēšanas un apstāšanās noteikumi, gan papildus šo noteikumu 13.nodaļas 155.punktā (šobrīd 141.punktā) noteiktās prasības to kopsakarā. Ja CSN 155.punkts (šobrīd 141.punkts) būtu jāuzskata par speciālo tiesību normu, kas izslēdz vispārīgās CSN 11.nodaļā noteiktās tiesību normas, tad, pirmkārt, tas būtu pretrunā ar 1968.gada 8.novembra Konvencijas par ceļu satiksmi 23.pantā "Apstāšanās un stāvēšana" noteiktajām obligātajām prasībām, kurām līgumslēdzējas puses nedrīkst paredzēt izņēmumus; otrkārt, šāda situācija būtu pretrunā ar dzīvojamo zonu noteikšanas mērķi un, treškārt, tas novestu pie nepieļaujamas situācijas, kad transportlīdzekli varētu atstāt jebkurā vietā.

Iestāde norāda, ka atsauces uz tiesu praksi piemērotas attiecībā uz aspektu, kas regulē transportlīdzekļa vadītāja pienākumu ievērot citus ceļu satiksmes noteikumus, atrodoties daudzdzīvokļu māju pagalmos, neskatoties uz CSN 13.nodaļā paredzētajiem stingrākiem noteikumiem. Lēmumā pamatojumā uzsvars tiek likts uz to, ka atbildība par CSN 11.sadaļas "Apstāšanās un stāvēšanas" normu pārkāpumu netiek izslēgta tikai tādēļ, ka pārkāpums noticis daudzdzīvokļu mājas pagalmā.

Tiesu praksē līdzīgos gadījumos ir atzīts, ka situācijā, kad vadītājs nolēmis novietot transportlīdzekli stāvēšanai konkrētā vietā, vadītājam vispirms ir jāpārliecinās par ceļu satiksmes režīmu konkrētajā vietā. [..] jebkuram transportlīdzekļa vadītājam novietojot stāvēšanai savu transportlīdzekli, neatkarīgi no savas rīcības motīviem, ir pienākums pārliecināties par transportlīdzekļu stāvēšanas režīmu konkrētajā posmā (Administratīvās apgabaltiesas 2013.gada 12.septembra spriedums lietā Nr.142183311 4.4.2. un 4.4.4.apakšpunkts).

Turklāt attiecībā uz piemērotā soda samērīgumu Administratīvā rajona tiesa 2012.gada 27.jūnija spriedumā lietā Nr.142191511 norāda – konkrētajā gadījumā likumdevējs nosakot soda apmēru jau ir izvērtējis pārkāpuma samērīgumu un ir izdarījis lietderības apsvērumus, tādejādi lietderības apsvērumi šajā gadījumā iestādei vairs nav jāizdara. Turklāt tiesa identificē divus leģitīmus mērķus, kāpēc būtu jāpiemēro konkrēts sods. Pirmkārt, mērķis, kas vērsts tieši uz pārkāpēja personību – lai audzinātu to likuma ievērošanas garā un atturētu viņu no tādām darbībām arī nākotnē, otrkārt, valsts un sabiedrības intereses, kas prasa no personas likuma ievērošanu vienlīdzīgi no visām personām. Lūdz tiesu noraidīt sūdzību.

Iesniedzēja tiesas sēdē uzturēja sūdzību un paskaidroja, ka dzīvojamajā zonā nav konkrēti norādītas vietas, kur var novietot transportlīdzekli, tāpēc uzskata, ka savu transportlīdzekli bija novietojusi pareizi. Nekur nav teikts, ka nedrīkst šķērsot trotuāru, lai iebrauktu konkrētajā vietā, nedrīkst braukt pa trotuāru, nevis to šķērsot. Vietā, kur novietota automašīna kādreiz bija veļas žāvētājs, bet šobrīd tur regulāri tiek novietotas automašīnas. Tāpat tas ir arī

blakus pagalmā. Vērsa tiesas uzmanību uz Rīgas apgabaltiesas 2012.gada 14.novembra spriedumu lietā Nr.142112910. Lūdza atcelt sodu, jo tas ir nepamatots.

Iestādes pārstāvis uz tiesas sēdi nebija ieradies, nelūdza atlikt lietas izskatīšanu.

Administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma pārsūdzēšanas un sūdzību izskatīšanas kārtību rajona (pilsētas) tiesā regulē Latvijas APK normas un tieši divdesmit trešā „a" nodaļa.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{6}panta septīto daļu tiesa izskatot administratīvā pārkāpuma lietu izlemj šādus jautājumus:

1) vai ir noticis administratīvais pārkāpums;

2) vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā;

3) vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu;

4) vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību;

5) kāds administratīvais sods piemērojams personai;

6) vai apmierināms pieteikums par zaudējumu atlīdzību, kam par labu un kādā apmērā tas piedzenams;

7) kā rīkoties ar lietiskajiem pierādījumiem un citām administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā izņemtajām lietām, mantām un piemēroto garantijas naudu.

Izvērtējot sūdzībā norādītos argumentus, iestādes 2017.gada 26.oktobra lēmumu Nr.RPP-17-4184-ls pamatojumu tiesa atzīst, ka iestāde ir pareizi novērtējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus. Tiesa iestādes pamatojumu atzīst par pareizu un pietiekamu, tāpēc saskaņā ar Latvijas APK 289.^{13}panta trešo daļu pievienojas iestādes motivācijai un to neatkārto, papildus norādot savus apsvērumus. Tāpat tiesa, iepazīstoties ar lietas materiāliem, nekonstatē procesuālo tiesību normu, kas regulē administratīvās pārkāpuma lietas lietvedību un izskatīšanas kārtību pārkāpumus, kas būtu par pamatu minētā iestādes lēmuma atcelšanai.

Saskaņā ar CSL 19.panta pirmo daļu ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, Ceļu satiksmes noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus; jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

Atbilstoši Ministru kabineta 2015.gada 2.jūnija noteikumu Nr.279 "Ceļu satiksmes noteikumi" 114.punktam (redakcijā 01.01.2016.-31.08.2017.) transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta ceļa labajā pusē iespējami vairāk pa labi uz nomales, bet, ja tās nav, – brauktuves malā vietās, kur ir iespējams piebraukt, nepārkāpjot šo noteikumu prasības. Ja brauktuves malā ir izveidoti šim nolūkam paredzēti paplašinājumi, transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta šajos paplašinājumos.

Saskaņā ar Latvijas APK 8.panta pirmo daļu persona, kura ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laika un vietā.

Latvijas APK 149.^{10}panta devītajā daļā (redakcijā 19.07.2017.-05.12.2017.) noteikts, ka par citu šajā kodeksā neminētu apstāšanās vai stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu —uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīsdesmit *euro* apmērā.

Atbilstoši Latvijas APK 243.panta pirmās daļas noteikumiem, pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Latvijas APK 243.panta piektā daļa nosaka, ka administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. Turklāt atbilstoši minētā panta astotajai daļai, to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā.

Saskaņā ar Latvijas APK 244.pantu institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Latvijas APK 289.^{6}panta piektā un sestā daļa nosaka, ka tiesa tieši pārbauda pierādījumus lietā. Tiesa nav tiesīga pēc savas iniciatīvas iegūt pierādījumus un tos pārbaudīt.

Vienīgi tiesa var noteikt, kuri pierādījumi ir nozīmīgi lietā būtisku faktu vai apstākļu noskaidrošanai. Tiesa var ņemt vērā arī, vai pierādījumi lietā ir pietiekami, kā arī vai citi pierādījumi nav lieki un nevajadzīgi apgrūtinoši lietas izskatīšanai. Tas vien, ka procesa dalībnieka un tiesas viedoklis par lietas izspriešanai nepieciešamajiem pierādījumiem atšķiras, nevar būt par pamatu secinājumam, ka tiesa nav pilnīgi, vispusīgi un objektīvi izvērtējusi lietā esošos pierādījums (*Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 24.maija spriedums lietā Nr.SKA-219/2007 11.apakšpunkts*).

Kā redzams no lietas materiāliem pievienotajām foto izdrukām, vieta, kur iesniedzēja bija novietojusi savu transportlīdzekli, viennozīmīgi nav uzskatāma par vietu transportlīdzekļu novietošanai.

Lai arī iesniedzēja norāda uz CSN 141.punktu, tiesa pievienojas iestādes pārstāvja paskaidrojumā norādītajam, ka tiesu praksē viennozīmīgi atzīts, ka dzīvojamās zonās ir jāievēro gan vispārīgie CSN 11.nodaļā noteiktie stāvēšanas un apstāšanās noteikumi, gan papildus arī CSN 141.punktā noteiktais.

Arī Kurzemes apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija savā 2016.gada 27.janvāra spriedumā lietā Nr.134008015 secinājusi, ka Ceļu satiksmes noteikumu 13.nodaļas "ceļu satiksme dzīvojamās zonās" regulējuma mērķis ir radīt dzīvojamās zonās vidi, kas labvēlīga tieši gājējiem un velosipēdu vadītājiem. Tāpēc arī ir ierobežota automašīnu novietošana šajās zonās, izveidojot tam speciāli paredzētas stāvvietas.

Tiesa secina, ka konkrētā vieta viennozīmīgi nav atzīstama par transportlīdzekļu novietošanai atbilstošu saskaņā ar CSN prasībām.

Tas vien, ka veļas žāvēšanas sastatnes ir demontētas un izveidojies brīvs, ar betona plātnēm segts laukums, nedod iesniedzējai tiesības tur novietot savu transportlīdzekli, tādejādi pārkāpjot CSN noteikto.

Izvērtējot administratīvā pārkāpuma protokolā norādīto informāciju, kā arī lietā esošās fotofiksācijas, tiesa atzīst, ka lietas materiālos esošie pierādījumi ir pietiekami un atzīstami par pieļaujamiem, lai nešaubīgi apgalvotu, ka iesniedzēja ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu.

Līdz ar to tiesa iesniedzējas sūdzībā norādīto un tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus par lietas apstākļiem, vērtē kā sniegtus nolūku izvairīties no administratīvās atbildības un soda. Un tas vien, ka iesniedzējai ir cits viedoklis nekā iestādei, nevar būt par pamatu iestādes lēmuma atcelšanai.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka iestāde savā lēmumā ir atsaukusies un izvērtējusi visus lietā iegūtos pierādījumus un pamatoti konstatējusi, ka ir objektīvi apstiprināts administratīvā pārkāpuma izdarīšanas fakts un tā izdarīšanas apstākļi, kā arī ir pilnībā pierādīts administratīvā pārkāpuma sastāvs. Tāpat iestāde savā lēmumā ir izvērtējusi iesniedzējai uzliktā soda mēra pamatotību izdarītajam administratīvajam pārkāpumam, ko tiesa atzīst par atbilstošu administratīvā soda mērķim un nesaskata iespēju iesniedzēja atbrīvošanai no administratīvās atbildības, ņemot vērā lietā konstatētos apstākļus.

Šādos apstākļos tiesa atzīst, ka iesniedzējas sūdzība un tajā minētie apgalvojumi nav pamatoti, līdz ar to sūdzība ir noraidāma, bet iestādes 2017.gada 26.oktobra lēmums Nr.RPP-17-4184-ls ir likumīgs un pamatots, tāpēc atstājams spēkā.

Pamatojoties uz minēto un saskaņā ar Latvijas APK 1.pantu, 8.pantu, 9.pantu, 243.pantu, 244.pantu, 289.^{6}pantu, 289.^{12}panta otrās daļas

1.punktu, 289.[13]pantu, 289.[17]pantu, 289.[18]pantu tiesa

nosprieda

noraidīt /pers. A/, personas kods /personas kods/ sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas 2017.gada 26.oktobra lēmumu Nr.RPP-16-4184-ls.

Atstāt negrozītu Rīgas pašvaldības policijas 2017.gada 26.oktobra lēmumu Nr.RPP-17-4184-ls.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā 10 (desmit) darba dienu laikā no tā pieejamības dienas tiesas kancelejā, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā.

Spriedums sastādīts 2018.gada 29.janvārī un pieejams tiesas kancelejā 2018.gada 30.janvārī.

Tiesnese L.Podoļska